

KAREL C. GRIG

VRAŽDA
PLÁN

≡ KNIHA ZLIN

Vražďaplán

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Karel C. Grig

Vražďaplán – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Karel C. Grig
Vraždaplán

Obsah

Prolog	9
ČÁST I – Spirála	11
ČÁST – II Díra	117
ČÁST III – Dívka a smrt	243
Poděkování	292

KAREL C. GRIG

VRAŽDA
PLÁN

≡ KNIHA ZLIN

Všechny děje, místa i postavy v této knize jsou smyšlené.
Pokud někomu něco připomínají, jde o podobnost čistě
záměrnou.

Prolog

Sedí na vyhřátém kovovém zábradlí, přes pravé rameno jí visí plátěná taška, v levé ruce před sebou drží malou knížku. Nečte. Se zavřenýma očima pootáčí hlavu a nastavuje tvář oslepujícímu slunci. Od travnaté pláže u řeky skryté za keři a korunami olší slyší křik a výskot, v dálce občas zabrumlá lodní motor a voda zašplouchá rytmem zvednutých vln. Řeči lidí čekajících na autobus v hloučku opodál vůbec nevnímá.

Má tohle místo ráda. Pokud se povede, co si naplánovali, už se sem zcela jistě nikdy nepodívá. Zato když jim to nevyjde...

Na to nesmí myslet. Věří mu a spoléhá na něj. Spolu dokáží všechno.

Už tu měl být. Možná čeká nahoře v lese nad vsí, až autobus odjede. Je chytrý a opatrný. Ví, že čím méně lidí je spolu uvidí, tím líp. Obchází tady i esenbák, takový mladý pitomec. Mluví s nějakým dědkem a pozoruje ji, raději by měla poodejít někam dál...

Zbývá jí dvanáct hodin života.

ČÁST I
SPIRÁLA

Nad spícím městem pluly mračné cáry, měsíční kotouč dva dny po úplňku nasvěcoval scénu jen chvílemi. Podél betonových soklů budov se na zprohýbané a popraskané dlažbě prorostlé trsy trávy a plevele míhala rychlými skoky kuní samička větřící kořist v přeplněných odpadkových koších. Vyhýbala se osvětleným místům, občas se na okamžik zastavila a svýma bystrýma očkami zkontrolovala, zda jí něco nehrozí. Přeběhla nechráněný úsek průchodu, zajela za roh do bezpečí tmy, vzápětí zděšeně zavřeštěla, odskočila a prchala bezhlavým tryskem...

Ela přešla travnatý pás po blátivé cestě s vyčnívajícími kameny, pak zabočila na hrbolatém vytlučném asfaltu do betonové soutěsky mezi zadním traktem prázdného obchodního střediska a jedním z křídel vysokého panelového domu. Bydlela v jeho jedenáctém patře.

Kolik let už po téhle cestě chodila ve dne i v noci a pokaždé měla co dělat, aby ji v lodičkách zdolala bez upadnutí nebo aspoň zvrtnutí kotníku. Nedávno se na to zeptala jednoho osamělého zákazníka u pultu. Pověděl jí, stejně jako spousta jiných před ním, proč pije – příčinou byla samozřejmě nějaká žena, ale důvod už zapomněla – a z řeči vyplynulo, že je architekt.

„Dokážete mi laskavě vysvětlit, proč neumíte na sídlišti udělat chodníky tak, aby si lidi nemuseli vyšlapávat svoje vlastní?“

„S největší radostí,“ usmíval se, „plochy mezi baráky by se nejdřív měly oset trávou, aby si v ní lidi vyšlapali

pěšiny. No a podle těch by se pak měly položit chodníky. Jenže tohle se nedělá. Není čas... Poslyšte, víte, že modrooké černovlásky jsou velice vzácný druh?“ dodal ještě, z opilosti už trochu zadržával v řeči.

„Vím,“ odsekla. „Už to od vás slyším potřetí.“

Tušila, že s těmi chodníky si nejspíš dělal legraci, ale přestože byl na její vkus trochu starý, docela se jí líbil. Jednak jí dal velké spropitné, ale hlavně zůstal slušný, i když mu odmítla poskytnout číslo svého telefonu. Na to je vždycky dost času. Uvidíme, jestli se ještě ukážeš, hochu...

Klapot jejích podpatků na drsném betonu vracela a násobila ozvěna, poryvy teplého větru se opíraly do uvolněných reklamních tabulí a rozechvívaly je do zpěvu meluzíny, občas jako třesk činelů zazněl silný úder plechu o kovovou konstrukci. V zaprášených koutech průchodu roztáčely vzduchové víry taneční rej chrastících plastových kelímků s šustícími mikrotenovými sáčky. Větrné nárazy střídalo bezvětří s téměř absolutním tichem. Zdálo se jí to? Jako by někde blízko vyvřísklo dítě. Zastavila se, naslouchala... Ne. Nejspíš se zase mrouskají kočky. Ty jejich skřeky člověka někdy budí i ze spaní.

Podvědomě zrychlila chůzi; dojít ke vchodu do domu jí bude trvat jen pár sekund, pak vyběhnout osm schodů, odemknout...

Temnotě klikaté soutěsky lemované osleplými skly výkladů chabě odporovalo jen špinavé nažloutlé světlo veřejného osvětlení na jejím vzdáleném konci. Ela se při chůzi rozhlížela, současně šátrala rukou v kabelce, aby vylovila klíče. Na zlomek vteřiny ji zaujal její vlastní dlouhý stín, pak leknutím strnula.

Ze tmy jednoho z pomočených zákoutí zadního traktu obchodu se odloupla postava jako silueta z černého divadla a současně Ela zahlédla její odraz ve skle protějšího výkladu. Statná mladá žena pevné štíhlé postavy

nebyla žádný strašpytel, fyzickému násilí se dokázala účinně bránit, teď ale zůstala stát ochrnutá děsem. Špičaté uši, chůze jako nahrbený lidoop. Co to může být? Nějaké příšerné zvíře?

Rozběhla se, utíkala ze všech sil, ale přitom měla pocit jako ve snech, které se jí často zdály: běží, ale nohy má jako svázané, nehýbe se z místa. Ve skle naproti ještě stačila zahlédnout úšklebek pod maskou Batmana, z posledních sil vykřikla, tvor po ní vzápětí chňapl. Snažila se mu vytrhnout, ale sevřel ji ze zadu tak, že se nemohla ani pohnout. Obrovskou pravou prackou ji zepředu chytil za rozkrok, zabořilo to, jako by do ní chtěl vniknout prsty, levým předloktím jí přimáčkl krk dřív, než ze sebe stihla vydat další zvuk. Téměř ji zvedl ze země, smýkl s ní stranou, ale podařilo se jí zůstat k němu otočená zády, klečela na rozbitých kolenou opřená dlaněmi o betonovou dlažbu. V temném zrcadle výkladu zahlédla svou hlavu vyvrácenou v zoufalém zápase. Zabije mě, nebo jen znásilní? Před očima jí prolétl obraz z nějakého přírodopisného pořadu, kde lvice srazila antilopu, ta se snažila zvednout a uniknout, viděla velké vyděšené oko a usmívající se kočku jistou si svou kořistí. Proboha, to mě nikdo nezaslechl? Je sem vidět ze stovky oken. Nikdo se nepodívá? Nikdo nezařve, nezavolá policii? Až teď si všimla, že ten maskovaný tvor má na sobě jen koženou vestu a jinak je nahý, jedním trhnutím z ní serval sukni i s kalhotkami, vyhrnul jí blůzu, pocítila, jak se k její kostrči tiskne ztopořeným obrovským penisem, jak jím po ní převaluje sem tam; instinktivně sevřela stehna jako v křeči, očekávala surový tlak a bolest, ale tvor se náhle vzepjal a vyvrcholil na její záda v záškubech celého obrovského páchnoucího těla.

Nehýbala se, stačí malý pohyb a zlomí jí vaz.

Ochabla, předstírala, že omdlela, k tomu ostatně neměla daleko, a zrůda ji pustila. Do přízračného kvílení

meluzíny slyšela chroptivé funění. Téměř utopená v moři děsu zamířila pomalu k hladině. Vyvázne? V tu chvíli se zrychlené supění přiblížilo k jejímu uchu, ucítila smrdutý dech, obluda olízla její ušní lalůček a sála jej tvrdými rozpraskanými rty.

Znovu se zvedl vítr, vmetl do Eliny tváře oblak prachu, ostrá písková zrníčka bodala jako desítky malých žihadel, vzápětí všechno přehlušila prudká bolest, a než stačila vykřiknout, ztratila vědomí.

2

Eda se ztěžka shýbl.

Ráno se ohnul nad vanou, jedna z meziobratlových plotének se nepatrně vychýlila a od té chvíle ho při každém pohybu střelila do beder ochromující bolest.

Položil na vyleštěný kámen růži, pomalu a opatrně se narovnal a ještě chvíli postál na písčité cestičce, než zamířil k hlavní bráně městského hřbitova. *Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy.* Vždycky když branou procházel, otočil se a přejel očima po nápisu nad sebou. Zní to vznešeně, snad i moudře, ale je to banalita, pomyslel si.

Prošel parčíkem do klidné uličky plné stojících aut. Ústila do rušné ulice přímo naproti jeho bývalému pracovišti. Zastavil se u místa, kde se to před lety stalo. Andrea nastartovala, couvla, netušila, že se na levé zadní kolo namotává tenké lanko... Pod vozem vybuchla nálož. Fungovala jako směrovaná mina, která prorazí spodek vozu a exploduje uvnitř. Krvavý chuchvalec, ve který ve zlomku vteřiny promění energie výbuchu lidské tělo, se rozlétl po okolí spolu s tisíci skleněných krychliček z roztráštěných autoskel. Bylo to jeho auto a jeho sekretářka.

Volali ze školky; její holčička na pískovišti blinká a má teplotu. Slyšel ten hovor, položil před ni na stůl svoje

klíčky, aby dcerku odvezla k babičce. Nestalo se to poprvé. Její vděčný pohled bude mít před očima do konce života; tiché poděkování za to, že ji poslal na smrt. Věděl, kdo to udělal. Věděl, kdo poslal toho, co to udělal, ale nedostal ani jednoho z nich.

Při dnešní snídani se mu ozval bývalý kolega. V noci přepadli Elu, barmanku z Infarkt baru. Našli ji ležet na chodníku v bezvědomí, silně krvácela z ukousnutého ucha, ale přežije to.

Eda předpokládal, že to s ním chtějí na kriminálce probrat, pozvání k návštěvě ale při rozhovoru nepadlo a on se nechtěl vnucovat. Přesto mu to nakonec nedalo, rozhodl se za svými dřívějšími spolupracovníky zajet a spojit to s návštěvou hřbitova.

Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy. Přešel ulici, došel skoro až ke služebnímu vchodu, vstoupil na první schod, ale pak se zastavil, obrátil se a odcházel. Chtěli ho asi jen varovat. O čem by si povídali? Nový šéf kriminálky, Edův nástupce, bude z jeho návštěvy ve stejných rozpacích, jako býval Eda při návštěvách svého předchůdce. Chlapi budou vyzvídat, jak je na tom dcera a jak on zvládá hlídat vnoučata. Nebo se naopak nezeptají a bude to ještě rozpačitější. Ještě jednou přešel pohledem budovu, kde kdysi trávil víc času než doma, a zamířil ke svému vozu.

3

Město žilo už od středověku těžbou rud. Nejprve zlata, pak hlavně stříbra a olova. Po druhé světové válce se zde nejvyhledávanější horninou stal smolinec, uranová ruda signalizující vyčerpání stříbrné žíly a pojmenovaná podle smůly, kterou tím havířům nosila.

První dvě šachty poblíž Města zarazili pod dozorem ruských poradců němečtí váleční zajatci už rok po válce.

Němce pak nahradili političtí vězni komunistického režimu soustředění v táboře nucených prací s nápisem *Práci ke svobodě*, doslova opsaným od nacistů, nad hlavní bránou.

Postupně se nad novými důlními jámami v okolí Města vztyčilo téměř třicet těžních věží, v krajině se vršily gigantické krtiny hlušinových hald. Vězni už dávno nestačili, a tak za dobře placenou, i když nebezpečnou práci přicházeli muži ze všech končin státu. Rozloha Města se více než ztrojnásobila, pro uranové havíře vyrostly nové čtvrti, ale koncem osmdesátých let byla dostupná ložiska rud vyčerpána. Přišel převrat a ohromný podnik s rozsáhlým zázemím i vlastní špičkovou nemocnicí se postupně rozpadl.

Historické městské centrum, léta opomíjené, zčásti zbourané, zchátralé a zaprášené radioaktivním prachem z projíždějících nákladních aut naložených rudou, ožívalo. Omšelé staré budovy dostávaly nové vnitřnosti i kabáty, vznikající banky a pojišťovny soupeřily na náměstí a v jeho blízkosti o lepší polohu svých nově budovaných sídel.

Vyrostly se desítky podnikatelů i firem. Banky poskytovaly úvěry; od desítek tisícovek pro drobné živnostníky až po desítky milionů firmám a společnostem, často s vědomím, že nebudou nikdy splaceny, jen když si z nich vedení bank ukrojí svůj díl. Gejzír peněz ale pokropil Město živou vodou. Jako plodnice hub po dešti vyrůstaly na náměstích i v ulicích stánky, otvíraly se nové restaurace, hotely, dílny, obchody. Vznikaly stavební dvory, sklady, kanceláře. Současně se rodily noční kluby, bary, herny, kasina. Přibývaly podvody, krádeže, loupeže, vydírání i vraždy. A stejně jako banky na náměstích soupeřily spolu i podniky polosvěta, dokud se jako šéf městského podsvětí neprosadil stánkař a vášnivý hazardní hráč Sejbr, nedostudovaný medik, po matce

ze známé artistické rodiny, se kterou během svého dětství projel půl Evropy.

Své studium lékařské fakulty ukončil, když koncem sedmdesátých let objevil svět tajných heren. Lákal k herním stolům cizince, kromě ruštiny ovládal výborně němčinu a angličtinu, domluvil se španělsky, francouzsky i italsky a pracoval se mezi špičkové veksláky, nelegální směnárníky.

V pražském podsvětí byl jako doma, ale protože po převratu začalo být v hlavním městě těсно a začala se prosazovat konkurence cizích mafií, přesídlil do Praze poměrně blízkého Města podle Caesarova hesla: *Raději v poslední vesnici první než v Římě druhý*. V podhorské obci nad Městem si ze starého statku vybudoval Pevnost, kolem sebe shromáždil a dobře platil skupinu svých ochránců, vysokých, mohutných chlapíků, většinou s cirkusovou minulostí, budících respekt. Postupně s nimi objel celý rajon, a dokud mu jednotliví majitelé restaurací a ostatních podniků nedali najevo, že chápou, kdo je ve Městě pánem, neodešel. Pokud si to rozmysleli a pokusili se mu odporovat, ať už tím, že se obrátili na policii, nebo třeba na své ukrajinské přátele, nechal je svou tlupou brutálním způsobem zmasakrovat. Zůstaly za ním zlámané ruce a nohy, rozbité a vyhořelé interiéry i celé domy.

4

Jediný, kdo se mu dokázal účinně vzepřít, byl starý Helas a jeho syn, restituenti několika továrních budov a velkého pozemku bývalého strojírenského areálu při jedné z historických stříbrných šachet na okraji Města.

Helasův bratr emigroval v roce 1951 do Spojených států, potom žil střídavě v Egyptě a v Řecku, nadělal jmění obchodem se zbraněmi, a svému bratru poskytl

nejen peníze na rekonstrukci jejich komunisty zdevastované fabriky, ale především rady, co vyrábět a kam produkci prodat. Podle přístupných údajů se jednalo o počítačové komponenty a mechanické součásti zemědělských strojů, ale jakých a kdo a kde ty stroje kompletoval, to nikdo přesně nevěděl.

Při pokusu o zastrašení Helasova klanu narazilo Sejbrovo komando na velice tvrdý odpor. Areál byl dobře hlídáný, a než se Sejbrovci stačili dostat dovnitř, jako zjevení zasáhli anonymní střelci. Jeden Sejbrův muž padl a několik dalších si lízalo těžké rány.

Starý Helas i jeho syn měli dokonalé alibi, při výslechu prohlásili, že vůbec netuší, o co tu šlo; Sejbr si odvodil, že u Helasů se hraje vyšší než městská liga, a nechal je být. Vynahradil si to vzápětí přestřelkou s ukrajinským komandem chránícím jiného z rebelů. Tu sice opět jeden Sejbrův muž nepřežil, ale ze zadržované dlažby před hotelem stěžovatele odvezli na soudní patologii tři Ukrajince a Sejbr se vzápětí v novinovém rozhovoru vyjádřil, že mu můžou být občané Města i neschopná policie vděční za ochranu před ruskojazyčnou mafii.

Městská kriminálka pod Edovým vedením o Sejbrových akcích věděla, měla své informátory, ale Sejbr se jí jen smál. Chyběli svědci, podezřelí mizeli s falešnými doklady v zázemí manéží kočujících cirkusů a pouťových atrakcí, ve sporech pak Sejbr spoléhal na špičkového pražského advokáta s mezinárodním renomé doktora Ledricha.

Lidé, kteří se k zásahům Sejbrova komanda jen náhodou připletli, si raději nic nepamatovali, nic neviděli, navíc, aby vazalové na svůj závazek nezapomněli, vypustil Sejbr svůj zvěřinec občas jen tak, pro jeho i své pobavení. Stávalo se, že objeli Město, vnikli na nějaký soukromý večírek, ale občas i na veřejně přístupný

ples, a tam ničili, rozbíjeli a mlátili. Lidé remcali, stěžovali si, ale svědčit nechtěl nikdo, stejně jako nikdo nehlásil škodu.

Sejbrův úsměv nad bezmocnou policií triumfoval.

5

„Marku!“

„Markéto!“

Otevřel oči, ale hned je zase zavřel, aby se ještě stačil rozloučit s její vzdalující se tváří. Za poslední měsíc potřetí. Nebo počtvrté? V tom dnešním snu mu bylo příjemně. Prostředí ani lidé kolem nich nebyli důležití, Markéta tam prostě byla, mluvili spolu, pak ho nečekaně vzala za ruku a tančili.

Nebyl dobrý tanečník, netančil skoro nikdy, a když k tomu byl okolnostmi donucen, necítil se dobře. Ve snu jim to šlo dokonale, jen se styděl za své zaprášené polobotky.

Dotančili, Markéta ho nečekaně políbila na rty a on ze sebe vzápětí vysypal, jak mu na ní vždycky záleželo. Chtěl jí povědět, že ji celý život miloval, ale připadalo mu to přehnané. Ten den, kdy ji poprvé spatřil, vešla do třídy a jeho jako by oslnilo slunce. Teď se na něj usmívala. Zeptal se jí, jestli věděla, že z ní byl vždycky úplně vedle, a ona přikývla. Cítil se šťastný. Od této chvíle už bude všechno jinak...

Nějaký hluk za oknem ho probudil a on zíral na strop zšerelého pokoje. Pocit radosti, štěstí a uvolnění nahradila ve zlomku vteřiny mrzutost a beznaděj. Na displeji budíku svítilo půl páté. Odkopal ze sebe příkrývku, posadil se v propoceném pyžamu na posteli, a než se postavil, protáhl se s rukama nad hlavou.

Sen byl tak intenzivní, že v něm dozníval ještě při vaření kávy a mazání rohlíku. Pustil si ranní televizní zprávy,

seděl, žvýkal rohlík, civěl na obrazovku a přitom dál myslel na Markétu.

Folgy mu napsal mail. Za tři měsíce bude sraz, aby nezapomněl. Po čtyřiceti letech od maturity. Folgy psal už před pár týdny, píše i telefonuje takhle už celá léta, aby našel nejvýhodnější termín. Proto se mu o ní zdálo? Určitě ano. Srazy měl rád, mezi spolužáky mu bylo dobře, i když na něm vždycky několik dní po setkání ležela duchna melancholie.

Rozumem si zdůvodnil, že je to nesmysl, s těmi lidmi už v dalším životě neměl nic společného, a i když s nimi jednotlivě hovořil, neměli si vlastně co říct. Přitom právě mezi nimi měl pocit, že je mezi svými, že k sobě všichni vzájemně patří. Ptal se sám sebe, proč se do jeho života tak výrazně zapsaly ty čtyři roky prožité společně ve třídě. Proč už na něj tak nepůsobí setkání se spolužáky z vysoké nebo s kolegy z pozdějších pracovišť, kde pobýval mnohem déle? Někde se dočetl, že právě a pouze léta puberty jsou schopna utkat vazby, které vydrží na celý život, ale během let zjistil, že ostatní to zdaleka nevnímají tak silně jako on. Byla snad jejich třída výjimečná? V čem tkvělo její kouzlo? Dospěl k názoru, že je to společným smíchem. Schopností smát se znovu a znovu blbostem, kterým se smáli už tenkrát, až ho znovu a znovu, stejně jako před těmi dávno minulými lety, škrábalo v krku a bolely břišní svaly.

Jistě. Byla to jedna část toho kouzla, ale jen on věděl, že druhou částí, a pro něj mnohem důležitější, byla Markéta.

6

Z průměru Sejbroy družiny se vymykali dva bratři.

První byl výraznou výjimkou z běžného fyzického typu. Malý, neduživý, napadal na pravou nohu, z jeho způsobu vyjadřování i z obsahu řeči se dalo odvodit, že

se mu dostalo vzdělání, a současně neměl konkurenci jako vrhač nožů.

Druhý naopak všechny překonával. Měřil přes dva metry, měl široká ramena, mohutné bicepsy i stehenní a lýtkové svaly, sílu jako kůň, ale téměř nemluvil. Dělal posunky a vydával zvuky, kterým rozuměl jen jeho drobný bratr, a ten mu také jediný dokázal rozkázat, co má dělat.

Po nástupu k Sejbrovu ansámblu jim říkali Stan a Oli, podle křestních jmen dvojice komiků Laurela a Hardyho z amerických grotesek. Pak jim ale jednou Oli ve rvačce předvedl, čeho je schopen, a prý sám Sejbr ho pro jeho koňskou sílu nazval Kentaurem – jiné hlasy tvrdily, že to bylo kvůli velikosti jeho penisu – a kumpáni to zkrátili na Keny.

Občas Keny v noci zmizel a nic se nestalo, sem tam se přihodil malér. Přepadení, znásilnění. Městem se šířily hrůzné historky, lidé raději po setmění nevycházeli z domu, někteří si opatřili zbraně. Vyvrcholilo to tím, že při jednom přepadení Keny ukousl své oběti ucho. Nenašlo se. Buď ho zahodil, nebo snědl, Sejbrova družina přísahala na to druhé, případ pronikl do celostátních médií. Eda získal od státního zástupce souhlas celou ochranku zadržet, Keny se ztratil. Eda vzápětí dostal příležitost vyslechnout i Sejbra a měl možnost si s experty důkladně prohlédnout i jeho Lamborghini Diablo, exkluzivní sportovní auto.

Nic závadného ale neobjevili, žádné drogy ani zbraně. V utajeném pouzdru, které si Sejbr ve voze nechal zřídit na zakázku jako jakousi schránku poslední záchrany, našli jen pár plechovek koly, speciální baterku a nůž. Polstrované výdutě ve tvaru pistole, zásobníků a zřejmě i zakázaného tlumiče byly prázdné. Svědek s ukousnutým uchem náhle odmítl vypovídat, k tomu přišel jednoznačný pokyn od nadřízených přestat Sejbra i jeho lidi obtěžovat.

Eda tehdy z bezradnosti i vzteku nespal. Projížděl ve vlastním autě nočním městem a uvažoval nad svou rezignací, když na jednom z náměstí zahlédl Kenyho obrovitou postavu. Zastavil, od nasvícené kašny uslyšel volání o pomoc. Vytáhl pistoli a rozběhl se k fontáně. Kentaur ho zpozoroval a s hýkavým smíchem vyrazil proti němu.

„Stůj! Stůj nebo střelím!“ zakřičel Eda.

Keny nereagoval. Jeho obrovské tělo se řítilo dál jako rozjetý vlak. Eda namířil na jeho kmitající se nohy a stiskl spoušť. Gigant zavrával, zakopl a zůstal ležet, přitom neartikulovaně řval a skřípal zuby.

Ve zhasnutých oknech se začaly míhat lidské siluety, několik lidí vyběhlo z blízkého baru, ale když zjistili, co se děje, stáhli se zpátky. Eda na ně marně křičel, aby zavolali policii a záchranku, ve svém vlastním autě neměl vysílačku. Než došel ke kašně a zjistil, že v ní ani kolem ní už nikdo není, přijelo auto se Stanem a dvěma muži, přes Edův odpor naložili Kenyho a odjeli.

Eda použití zbraně nahlásil, ale protože opět neměl žádné svědky, nikdo si nestěžoval a Kentaur zmizel, dál se nevyšetřovalo. Za výstřel na veřejném prostranství byl navíc popotahován.

Edu už dříve napadlo, že jednou může Sejbr chtít předvést i jemu, kdo je ve Městě pánem, současně ale věděl, že podsvětí otevřený boj s policií nevyhledává, a nebezpečí si nepřipouštěl. Všechno mu došlo až po explozi jeho vozu a dostal strach. Co když něco provedou jeho rodině? Dcerce? Sejbr byl schopen všeho, i když se při výsleších zaklínal, že s tím nemá nic společného. Pražská kriminálka zachytila informaci o pozvánce pro specialistu na nálože v autech, chlap už byl ovšem ze země pryč.

Eda zvažoval, že od policie odejde, žena mu dělala scény, chtěla se od něj i s dcerou odstěhovat, nějakou

dobu žili pod policejní ochranou. Sejbr se asi za půl roku potom ztratil, zmizelo i jeho auto. Z jeho únosu a vraždy po několika měsících překvapivě obvinili, i když podle svědectví nepříliš důvěryhodné osoby ze Sejbrova okolí, Helase mladšího.

Sejbrovo tělo ani vůz ale policie nenašla, jeho družina se rozutekla, Pevnost nad Městem zůstala opuštěná. Soud nakonec policejní důkazy neuznal za dostatečně průkazné a mladého Helase osvobodil

Letos na podzim už to bude šestnáct let, spočítal si Eda, než došel od služebny zpátky na parkoviště u hřbitova. On sám je pět let v důchodu.

Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy, zahlédl ještě obráceně ve zpětném zrcátku.

7

Marek seděl a listoval albem.

Většinu fotografií udělal sám, některé získal od spolužáků a spolužáček, společnou fotku dělal každoročně profesionální fotograf. Záběry ze třídy, z výletů, ze školního okolí. Čtyři roky života, dvanáct fotek Markéty, když nepočítal skupinové. Na té z prvního ročníku chyběla a s ní i Inge.

Jednou se jí zeptal proč, věděl, že ve škole ten den byly. Odpověděla mu, že jim to připadalo trapné, před focením odešly. Nadbíhal Markétě celý prvák, ona si ho téměř nevšimla. S někým v Městečku chodila, to se po vídalo, ale nikdy ji s nikým nepotkal.

Zdravé jádro, tak si říkali ti, kdo se zúčastňovali večírků a diskoték během roku; bylo jich asi patnáct, zhruba polovina třídy. Na posledním předprázdninovém večírku u Folgyho si vzájemně předali adresy a odpřísáhli, že si z prázdnin pošlou pohled.

Na tom večírku si s Markétou dlouho povídal, oba se trochu opili a nechala se od něj doprovodit až před dům. Myslel na ni celé prázdniny, začátkem července jí napsal pohled z cesty po Slovensku a dostal odpověď, stejně jako od ostatních. Těšil se, až ji znovu potká, sebral odvalu a v polovině srpna jí napsal další pohled, kde jí nabízel setkání. Na ten už neodpověděla a hned první školní den v druháku mu způsobila šok. Chodila s Frankem.

Frank byl také součástí zdravého jádra. Sportovec, hrál na kytaru a zpíval. Marek cítil, že proti Frankovi nemá šanci, vzdal to, aspoň prozatím, a prozatím to už stalo i zbývající tři roky. Stal se Markétě kamarádem, dobrým kamarádem. Na večírcích si dál povídali, oba měli rádi literaturu, poezii, půjčovali si knížky, gramofonové desky, debatovali o básních. Když někdy Frank chyběl nebo odešel dřív (nebydlel ve městě a musel stihnout autobus), Marek ji doprovázel domů.

Také se pokoušel skládat básně, ale tajil to. Ani Markétě nedal nikdy žádnou přečíst. Až po maturitním večírku jí jednu zarecitoval. Frank s ostatními přespolními odjeli prvním ranním autobusem, zbytek zdravého jádra jim na náměstí zamával a on ji tradičně doprovodil až před dům. Rozloučili se jako vždy jen neutrálním „ahoj, čau“, on se obrátil a odcházel, ale náhle zaslechl, jak ho volá.

„Marku!“

Zarazil se a chvíli stál, než se obrátil.

„Pojď sem.“ Kývala ukazovátkem s dlaní vzhůru, jako když je vyvolávala jejich třídní. Pomalu se k ní vrátil, srdce mu bušilo, ale snažil se tvářit lhostejně.

„Napíšeš mi pohled?“ zeptala se.

„No jistě. Jako každé prázdniny.“ Usmíval se na ni, chtěl, aby to znělo samozřejmě, ale hlas se mu zachvěl a zněl o něco výš.

„Marku..., chci, abys něco věděl. Franka miluju, on mě taky, ale uvědomila jsem si, že pro mě jsi... důležitější. Zajímá mě tvůj názor, můžu ti všechno říct, svěřit se ti, a ty to nezneužiješ, nechceš mě hned brát za ruku a olizovat mě. Moje kecy po tobě nestečou, všechno si pamatuješ...“

„Nediv se. Milujeme tě všichni. Kdo tě chce olizovat? Dám mu přes hubu.“

„Divil by ses...“

„Já to zkusím jinak.“ Začal pomalu deklamovat:

Proč nejsem
Michelangelo
z kamene umět
vyprostit
to bílé tělo
s tváří anděla

S pohledem
jdoucím skrze mne
k výškám
kde je Slunce
v poledne
a dál
mezi hvězdy

Každým úderem
spoutaný obavami
že hrubou silou
tu bílou krásu zraním
jen hladil bych
a líbal

Kámen z Carrary
lásku neoplatí
a je mu lhostejné
zda získá
nebo ztratí
i co je bolest

Neví
že mučit
může snadno začít
vždyť přece
pouze nemilovat
stačí

Zamračila se.

„Ten konec mi něco připomíná... To je přece Zábрана. Z té knížky, jak jsi mi...“

„Zábрана tam má: ‚Být krutý v lásce je snadné, to stačí nemilovat.‘ Geniálně stručná pravda, trochu jsem si to přizpůsobil. Zbytek je ode mě. Pro tebe.“

„Je to krásný. Musíš mi to napsat.“ Chvíli mlčeli, Marek se chtěl vyhnout rozpakům a znovu se rozloučil.

„Tak čau, Markéto.“

„Marku, počkej... Miluju ho, ale nespíme spolu.“

„To přece nemusím vědět.“

„Já vím. Prostě... Proč jsem to vlastně řekla?“ začervenala se.

„Třeba abych neztrácel naději?“ usmál se.

„Třeba,“ odpověděla.

„Tak já ji neztrácím, jo?“

„Neztrácej.“

„Markéto..., nějakou dobu se asi nevidíme, přes prázdniny jsi pryč, pak budeš na koleji...“

„Co chceš?“

„Jsem stejný jako ostatní. Olíznout tě.“ Smál se.

„Ty jsi vůl, Marku.“ Nastavila tvář.

Krátce ji políbil, vdechl její vůni, odcházel, za sebou ještě slyšel otáčení klíče v zámku a klapnutí dveří.

8

Eda se zvedl z pohovky.

Zívł, protáhl se, nazul si pantofle, sáhl pro ovladač na stolku a pustil televizi.

Přešoural se přes pokoj do předsíně a otevřel domovní dveře, aby vyvětral. Za kliku vzal silně, křídlo se po zimě trochu svésilo a drhlo o dlažbu. Musí ty dveře přihoblovat, to si říkal už několik týdnů.

Okno do zahrady neotvíral. Štěbetali tam teď na jaře ptáci a to ho rozčilovalo. Přes předsíň k němu štěbetání nedoléhalo. Ptáci dali pokoj jen v zimě, ale to ho zase rozčilovalo ticho. Když napadl sníh, bylo to k nevydržení. Ledabylá ochrana při povinných střelbách si vybírala svou daň.

Domek stál uprostřed řady devíti domů nad romantickým rybníkem stranou od Městečka. Jejich stavbu povolili v devadesátých letech. Tehdejší starosta a jeho přátelé skoupili pole mezi rybníkem a Městečkem, v novém územním plánu schválili zástavbu celého území a první domky vyrostly právě nad rybníkem, na nejhezčím místě.

V Městečku to zvedlo vlnu nevole, v dalších volbách starostu smetla opozice. Volby jí vyhrál proklamovaný návrh změny územního plánu. Mezi rybníkem a Městečkem teď ležela rekreační zóna, skupina domků zůstala přístupná jedinou úzkou silničkou lemovanou starým lipovým stromořadím. Kořeny stromů pod asfaltovým povrchem rok za rokem sílily, až z cesty vymodelovaly obtížně sjízdnou roletu.